

Ông Cà Khịa nhà tôi

Ông Cà Khịa nhà tôi là ai?

Có lẽ, bạn đã đoán đúng.

Đó là bố tôi.

Tính “cà khịa” của bố đã có “ảnh hưởng” lớn trong nhà.

Phải khoe thêm rằng, nhà tôi đặc biệt lắm nhé. Gia đình tôi chung sống cùng gia đình cô chú Nhung – Tuấn và em Nai. Mọi người vẫn ngạc nhiên vì không hiểu tại sao hai nhà không anh em ruột thịt, họ hàng thân thích lại có thể sống cùng nhau, ăn cơm chung, mẹ tôi và cô Nhung còn rất hay rủ nhau đi chợ. Thực ra thì... tôi chưa bao giờ nghĩ tổ ấm của mình gồm hai gia đình mà đó chỉ là một và chỉ một mà thôi.

Sáu người trong gia đình tôi thì đã có ba người bị ảnh hưởng bởi tính "cà khịa" của bố tôi, đó là: cô Nhung, em Nai và tôi.

Bố tôi rất thích "cà khịa" mọi người trong nhà. Có sáng, trời lạnh lắm, tôi vẫn nằm trong chăn ấm thì bố đã bật dậy và hát ầm cả nhà lên:

*"Sắp đi học thôi
Gần 7 giờ rồi
Gần 7 giờ rồi
Bố con ta đi học thôi.
Hôm nay thứ Năm
Mai là thứ Bảy
Thật ra chỉ là thứ Sáu.
Kẹo ới!"...*

Bố cứ hát oang oang như thế khiến tôi không thể ngủ thêm một phút, một giây nào nữa.

Chỉ qua câu hát vừa rồi thì bạn có thể hình dung ra độ "bá đạo" của bố tôi ở "trình" nào chưa? Mẹ tôi lại là một người lạnh lùng, cứng rắn và không thích đùa. Bạn không nghe nhầm đâu. Bố mẹ tôi dù là một cặp vợ chồng, nhưng tính cách hoàn toàn đối lập. Bố chỉ "cà khịa" thôi, chứ ít khi quát mắng, còn mẹ thì... Mẹ và bố tôi chỉ có chút giống nhau khi tức giận. Khi

tức giận, có thể bố tôi còn "tung" cả đồ đạc nữa đấy. Suyt! Nói nhỏ, đấy là kiểu "tung" trong ý tưởng ấy mà. Dù vậy, bố vẫn là một người đàn ông rất "kính nể" vợ và luôn luôn thể hiện cho mọi người biết mình "kính nể" đến nhường nào. Bố luôn thể hiện đầy nhiệt tình nên không ít người nhầm tưởng mẹ là "ngáo ộp" trong nhà. Thế nhưng, tôi nghĩ, không biết chừng chỉ là vẻ ngoài như vậy mà "bên trong" có khi mẹ lại "ngại" bố nhiều hơn ấy chứ.

Sơ bộ xúu thế chắc là bạn đã hiểu thêm về gia đình tôi rồi. Còn chi tiết nữa, là trong nhà tôi luôn sẵn một cây roi. Bố tôi bảo: "Đây là cây roi gia truyền từ..." (hình như từ một đời nào đó rất xa). Tôi thì thấy cây roi này rất mới, mới như chiếc áo mẹ vừa mua cho tôi. Cây roi chưa vung lên bao giờ, nhưng chỉ nhìn thấy thôi là tôi đã sợ khiếp rồi. Đã thế, bố còn hay nói câu: "Thương cho roi cho vọt!" Thương gì mà lại làm cho người khác phát sợ thế cơ chứ? Thật là sợ quá mất thôi!

Trong nhà thì bố sợ mẹ, mẹ sợ bố, tôi sợ cả hai, sợ cây roi, sợ chụp ảnh và sợ bị mắng nữa... Nói chung là tôi sợ nhiều hơn tất cả mọi người. Dẫu vậy, tôi còn là người thường bị "cà khịa" nhiều nhất, nên luôn phải chuẩn bị sẵn tinh thần "phòng ngự"... mọi lúc, mọi nơi.

Tính "cà khịa" của bố tôi chưa bao giờ giảm, ngày càng nặng và tăng dần theo cấp độ vui, buồn. Haizz! Một người lạnh lùng, cứng rắn như mẹ cũng không chữa được tính "cà khịa" của bố nữa. Chẳng những không chữa được, mà bệnh "cà khịa" còn lây lan

sang mẹ. Lây lan nhanh và nguy hiểm hơn cả con covid nữa.

Mẹ tôi dù không thích đùa nhưng nhiều lúc bố mẹ vẫn "hợp tác" để đùa trêu tôi. Có một lần, vào khoảng 10 giờ đêm, khi tôi không tài nào ngủ được, tôi sực nhớ ra:

"Ôi! Mình đã làm gì thế? Mình đã trót uống một cốc cà phê – đồ uống dành cho người lớn?"

Đó chính là nguyên nhân khiến tôi mất ngủ.

Đã thế, sau bữa tối, bố còn kể chuyện ma cho tôi nghe. Thật sợ quá mà!

Tôi ôm gối sang phòng bố mẹ xin ngủ cùng. Bố mẹ kết hợp trêu đùa tôi bằng cách lấy lí do tôi đã lớn, không được ngủ cùng bố mẹ nữa. Tôi khá hụt hẫng, nhưng vẫn phải kìm nén, nài nỉ, cố xin được ngủ cùng.

Bố tôi lại kêu nhức đầu, đau lưng, rồi ra điều kiện:

"Con muốn thế thì phải xoa đầu, đấm lưng cho bố."

Mẹ tôi thì lấy tay kẻ một đường thẳng tắp trên giường, chỉ vừa đủ chỗ tôi nằm và bảo:

"Con chỉ được nằm đúng chỗ này, không được lấn sang chỗ của mẹ. Nếu con vi phạm thì dù là nửa đêm mẹ cũng cho con sang phòng riêng ngủ."

Hic! Làm sao phải đến nước đấy cơ chứ! Tôi biết nếu mình không lấn sang thì mẹ cũng vi phạm cho